

Nebunii din lumina Lunii

Daniel Vișan-Dimitriu

Tu îmi scrii lumina Lunii adormită sub călcâie
Prinse-n fumuri de tămâie care-nnebunesc nebunii
Și îi fac să își deșire mâinile ca niște zbatuți
De vapoare pe uscături, într-o minților stâlcire.

Îmi explici c-o doare-o parte dintr-un colț pierdut în umbră,
Umbra umbrei din penumbră, colț al umbrei dinspre moarte,
Dar nu-mi spui că, din lumină, se transferă noi iluzii
Prin vremelnice transfuzii, înspre colțul ce suspină.

Îmi produci, prin minte, ceață și-mi faci găuri în rărunchi,
Aruncându-mi pe genunchi greutatea din viață,
Să-mi apese până-n glezne plumbul literelor tale
Ce-mi sunt greutate letale și mă-mprăstie în bezne.

Nu-nțeleg cum scrii cu raze adunate-n veșnicie
De un timp ce va să fie, dar, cum văd, produci extaze
Printre derapări de gând, multora,-n lumina Lunii,
Care nu-s, dar sunt nebunii mai frumoși decât oricând.